

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

2.Mf.31.012/2023/3.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a dr. Kiszeli Ferenc Ügyvédi Iroda (Cím12 ügyintéző: dr. Kiszeli Ferenc ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (Cím1) felperesnek – a BDO Legal Jókay Ügyvédi Iroda (cím14, ügyintéző: dr. Jókay István ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (cím11) alperes ellen versenytilalmi korlátozás ellenértékének megfizetése iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 22.M.70.453/2021/35. számú ítélete ellen az alperes által 37. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy az alperes a 671.800 (hatszázhetvenegyezer-nyolcszáz) forint elsőfokú eljárási illetéket e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételei számlájára köteles megfizetni.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 50.000 (ötvenezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, és az esedékesség napjáig az államnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételei számlájára 895.680 (nyolcszázkilencvenötezer-hatszáznyolcvan) forint fellebbezési eljárási illetéket. Az illetékfizetési kötelezettség a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság döntése és az alapjául szolgáló tényállás

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2022. október 20-án meghozott 22.M.70.453/2021/35. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 11.196.000 forintot és annak kamatait, valamint 680.570 forint perköltséget, továbbá az államnak 671.800 forint illetéket.

[2] Az általa megállapított tényállás szerint a felperes 2021. február 1-től állt határozatlan idejű munkaviszonyban az alperessel kereskedelmi vezető munkakörben havi 1.400.000 forint bérezéssel, közvetlen felettese személy4 kereskedelmi igazgató volt.

[3] Az alperes üdítő-, energiaital és ásványvíz gyártásával és értékesítésével foglalkozik belföldi és külföldi piacra egyaránt.

[4] A felperes munkaszerződésének 9. pontjában a felek versenytilalmi megállapodást kötöttek. Ennek értelmében a felperes a munkaviszony megszűnését követően egy évig nem létesíthet munkavégzésre irányuló jogviszonyt, nem folytathat gazdasági tevékenységet a munkáltatóval azonos szakmai tevékenységet végző cégnél, és ekörben sem saját, sem más számlájára nem köthet üzletet, és egyébként sem tanúsíthat olyan magatartást, amellyel volt munkáltatója jogos gazdasági érdekeit sértené vagy veszélyeztetné. A megállapodás helységi területére és onnan külföldre irányuló gazdasági tevékenységre terjedt ki. Ellenértékként a felperes munkaviszonya megszűnéskor hatályos alapbére kétharmadának 12 havi szorzatát kitevő összeget határoztak meg a felek, és kikötötték a munkaviszony megszűnésének napjáig, illetve a közös megegyezésben vagy a munkáltatói felmondásban közölt módon a munkáltató egyoldalú indokolás nélküli elállási jogát.

[5] 2021. április 8-án törvényes képviselő1 ügyvezető a felperessel közölte, hogy a továbbiakban nem kíván vele együtt dolgozni, és a kezdeményezte a munkaviszony megszüntetését, felajánlva a közös megegyezés lehetőségét a felmondási időre járó távolléti díjon felül további egyhavi munkabér megfizetés mellett, amit a felperes elfogadott. Ezért az ügyvezető kérésére tanú1 HR vezető írásba foglalta a közös megegyezési megállapodást, amelyben a munkabér és a szabadságmegváltáson túl további kéthavi munkabérnek megfelelő juttatás szerepelt. Ezt követően a felek 2021. április 8-án közös megegyezéssel megszüntették a felperes munkaviszonyát. A megállapodás létrejötte előtt és a megállapodásban a versenytilalmi korlátozástól való elállási nyilatkozatot az alperes nem tett.

[6] Néhány nappal később az alperes egyik külföldi partnerének (cég7) képviselője személy5 munkaügyből kifolyólag megkereste a felperest, aki a felperestől kapott tájékoztatást a munkaviszonya megszüntetéséről. A külföldi partner jelezte, hogy továbbra is a felperesen keresztül szeretné folytatni az alperesi együttműködést, így felajánlotta a felperesnek, hogy megbízottjaként és finanszírozása mellett végezze továbbra is ugyanazt a munkát, amit eddig. A felperes a lehetséges együttműködési formáról tájékoztatta az alperes másik két külföldi partnerét is. 2021. április 13-án a felperes e-mailben személy4nek írta meg az exportpartnerekkel folytatott egyeztetést, egyben erről felvázolt egy jövőbeni együttműködési lehetőséget is. Megjegyezte, hogy az exportpartnerek képviselőihez azzal a

kéréssel fordult, hogy amennyiben komolyan gondolják a közös munkát, erről hivatalosan is értesítsék az alperest.

[7] Az alperes személy⁴ kereskedelmi igazgatón keresztül arról tájékoztatta a felperest, hogy a felvázolt konstrukcióban nem kíván vele együtt dolgozni. Mindezekről a felperes értesítette a három külföldi partnert és a jövőre nézve közöttük semmilyen megállapodás nem is jött létre.

[8] 2021. július 9-én megkereste a felperest a cég¹ képviselőjében személy³ abból az okból, hogy amennyiben cége és az alperes között az együttműködés megszűnne, tudna-e a felperes segíteni a cég² drink bérnyújtásának más cégeknél történő teljesítésében. A felperes 2021. július 10-én telefonon és e-mailben is felvette a kapcsolatot személy¹-vel, jelezve a cég¹ bérnyújtásra vonatkozó igényét és kérte árajánlat megküldését a vállalt volumen legyártására. személy szóban arról tájékoztatta a felperest, hogy érdeklődik a megkeresés kapcsán, és ha lesz konkrét ajánlata, értesítést küld. Ezt követően azonban nem lépett kapcsolatba a felperessel.

[9] A felperes 2021. augusztus 26-án írásban jogi képviselője útján felszólította az alperest a versenytildmi megállapodás ellenértékének megfizetésére. Az alperes a 2021. szeptember 14-én kelt válaszlevelében közölte, hogy a felperessel szemben tartozása nincs, mivel a munkaviszony megszüntetése tárgyában 2021. április 8-án létrejött megállapodással kölcsönös és egybehangzó akarattal hatályon kívül helyeztek minden közöttük korábban fennálló, így a versenytildmat érintő megállapodást is.

[10] Az elsőfokú bíróság a felperes versenytildmi megállapodás ellenértéke jogcímén igényelt kereseti követelését megalapozottnak találta a munka törvénykönyvről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban. Mt.) 228. § (1) és (2) bekezdése, 80. § (2) bekezdése, és a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:213. § (1) bekezdése alapján.

[11] Egyrészt megállapította, hogy a felek között 2021. április 8-án létrejött közös megegyezésses megállapodás a versenytildmi megállapodástól való kifejezett elállásra irányuló alperesi nyilatkozatot nem tartalmazott. Annak 6. pontja kizárólag a munkaviszony megszüntetéséhez kapcsolódó elszámolásra vonatkozott, amit kiterjesztően értelmezni nem lehetett. tanúl tanúvallomását is értékelve úgy foglalt állást, hogy a felek között a versenytildmi megállapodás a munkaviszony megszüntetése ellenére fennmaradt.

[12] Másrészt megállapította, hogy az alperes a perben nem bizonyította, hogy a felperes olyan magatartást tanúsított, amellyel az alperes jogos gazdasági érdekeit sértette vagy veszélyeztette. A 2021. április 8-át követő egyeztetésekről és a jövőbeni együttműködés lehetséges formáiról a felperes 2021. április 13-án tájékoztatta az alperest, utóbbi

hozzájárulásának hiányában közte és az alperes exportpartnerei között nem jött létre semmilyen jogviszony, megállapodás. Önmagában az a körülmény, hogy a felperes egyeztetést folytatott az exportpartnerekkel a jövőbeni munkavégzés lehetőségéről, nem jelenti az alperes jogos gazdasági érdekeinek veszélyeztetését és megsértését sem. A kapcsolatfelvételen túl az alperes nem állított olyan konkrét tény, felperesi megatartást, amely sértette, vagy veszélyeztette volna az alperes jogos gazdasági érdekeit.

[13] tanú2 és az alperes által A/6. sorszám alatt csatolt e-mail tartalmából azt állapította meg, hogy a felperes 2021 júliusában egy alkalommal beszélt személy-vel a cég1 termékek gyártásának lehetőségéről, mindezt azonban megállapodás nem követte, ahogy konkrét gyártási tevékenység sem. Még arra sem merült fel adat, hogy a felperes választ kapott volna a megkeresésére. Figyelembe vette, hogy tanú2 vallomása szerint 2021 nyara óta bérgyártás nem történt az alperes és személy cége között. 2021 októberében az alperes értékesítette is az érintett gyártósort, így azóta ilyen tevékenységet nem is folytat. Mindezek okán az alperes nem bizonyította, hogy a felperes veszélyeztette vagy sértette volna a gazdasági érdekeit azzal, hogy a felvette a kapcsolatot a cég1 képviselőjének kérésére személy-vel a termékek helység2i gyártásának lehetőségét érintően.

[14] Az alperes azt az állítását sem bizonyította, hogy a felperes magatartásának következménye az, hogy a cég1 termékei vonatkozásában 2021. évre vonatkozó üzleti tervének mindössze 10 %-a teljesült.

[15] Nem értékelte a versenytilalmi megállapodás megsértéseként azt a felperesi magatartást sem, amelyről a felperes személyes meghallgatása során számolt be, miszerint 2021 nyarán két konkurens (- helyesen- cég5 és cég6) megkeresésére állásinterjún jelent meg, ahol közölte, hogy érvényes versenytilalmi megállapodás áll fenn a peres felek között, ezért egyik esetben sem jött létre semmilyen jogviszony az érintettek között.

[16] Rögzítette a mellőzött bizonyítási indítványokat (törvényes képviselő1, dr. személy1, személy2, személy3 és személy tanúkénti meghallgatása) és kifejtette a mellőzés részletes indokait is.

Az alperes fellebbezése

[17] Az alperes az elsőfokú ítélet elleni fellebbezésében elsődlegesen annak megváltoztatásával a kereset elutasítását, másodlagosan a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Egyben első- és másodfokú perköltség érvényesítésére vonatkozó igényt is bejelentett.

[18] Az elsőfokú eljárásban előadottakat változatlanul fenntartva hangsúlyozta, hogy tényállítása az volt, hogy a felperes megszegte a versenytildalmi megállapodást, mivel felvette a kapcsolatot személy-vel azzal a szándékkal, hogy a cég2 drink terméket az alperes üzleti partnere, a cég1 között fennálló szerződés helyett más bértyártó céggel kötendő szerződés alapján gyárták le. Álláspontja szerint a munkáltató gazdasági érdekeinek veszélyeztetése a kapcsolatfelvétellel és a perbeli ajánlattétellel megvalósult. A versenytildalmi megállapodás megsértéséhez nem csak a tényleges szerződéses kapcsolat létrejötte vezethet, hanem megalapozza az is, ha a munkavállaló a munkáltató gazdasági érdekeit veszélyezteti.

[19] Az Mt. 228. § (1) bekezdésére utalással hangsúlyozta, hogy az ott rögzített tartózkodó magatartással nem egyeztethető össze a felperes által kifejtett magatartás. A felperes azzal, hogy arra törekedett, hogy egy, az alperes számára jelentős megrendelő termékét az alperes helyett mással gyárttassa, teljeskörűen megvalósította a munkáltató jogos gazdasági érdekeinek veszélyeztetését. Bizonyításra került, hogy a felperes magatartása a bértyártó által történő teljesítés előkészítésére, megszerzésére irányult és az is, hogy a telefonos kapcsolatfelvételen túl konkrét e-mailváltás történt a felek között, melynek tárgya a munkáltató tevékenységi körébe tartozó ügylet volt (üdítőital-gyártás, bértyártás). Másrészt a partner tekintetében hatályos szerződése állt fenn az alperesnek, harmadrészt ez a termék az alperes tárgyévi üzleti terveiben is jelentős – 12 millió darabnak megfelelő – volumennel szerepelt. Az elsőfokú bíróság mindezek ellenére – tévesen – nem tartotta szükségesnek személy idézését és tanúkénti meghallgatását.

[20] Az elsőfokú bíróság elmulasztotta rögzíteni a tényállásban, hogy a felperes a mai napig kétheti-havi rendszerességgel megkeresi a cég1-t, a cég7-t, cég8-t azért, hogy az cég9 „f.a.” felé fennálló tartozások kiegyenlítése kapcsán közbenjárjon. Ennek azért van jelentősége, mert az alperes a legnagyobb hitelezője az cég9 f.a.-nak, és a felperesnek együttműködési kötelezettsége alapján a kapcsolattartásra vonatkozó tény bejelentése kötelezettsége lett volna. A megállapított tényállás helytelen arra nézve, hogy a felperes személy-vel 2021. július 10-ét követően nem lépett kapcsolatba. A felperes maga ismerte el, hogy többször egyeztetett az említett személlyel és követeléskezelési feladatokat is ellátott vele szemben.

[21] Az elsőfokú bíróság úgy zárta le a perfelvételi eljárást, hogy nem adott tájékoztatást arról, hogy mely tény és milyen dokumentumokkal, tanúkkal való bizonyítása esik a munkáltató terhére. Mindez ellentétes a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 6. § és 237. §-ában foglalt kötelezettségével. Mindennek azért van jelentősége, mert az elsőfokú bíróság döntését az alperes terhére eső bizonyítási kötelezettség teljesítésének hiányára alapította. Ugyancsak ezen okból helytelenül mellőzte az elsőfokú bíróság törvényes képviselő, dr. személy1, személy2, személy3 és személy tanúk meghallgatására vonatkozó indítványát, és a cég5 megkeresését a felperes által említett tárgyalásról készült jegyzőkönyv csatolása kapcsán. A nevezett személyeknek olyan, az üggyel kapcsolatos lényeges ismereteik voltak, amit az elsőfokú bíróságnak a tényállás tisztázása körében fel kellett volna tárnia. Azzal, hogy az elsőfokú bíróság ezen indítványokat mellőzte, megfosztotta attól, hogy további bizonyítási indítványokkal előállhasson.

[22] Figyelmen kívül maradt a felperes által előadott, a perben nem vitatott azon tény, hogy a felperes a munkáltató több versenytársával (cég5 és cég6) kapcsolatot létesített, és a tilalom megszegésére csak azért nem került sor, mert a versenytársak nem voltak hajlandók átvállalni a versenytilalmi megállapodás megszegésének esetére vonatkozó kötelezettségeket. Az elsőfokú bíróság nem adott magyarázatot arra sem, hogy miért nem tekintette a munkáltató jogos érdekeit veszélyeztetőnek az állásinterjúkon való részvételt. A felperes szintén előadta, hogy az cég9 „f.a” követelésének 50 %-át elengedte a felszámolóbiztos a cég1 és a cég8 tekintetében, ezzel a munkáltató követelésének teljesüléséhez fűződő jogos gazdasági érdek sérült, de legalábbis veszélyeztetésre került. Az elsőfokú bíróság ezen tényekre azonban ítéletében egyáltalán nem hivatkozott. Ugyancsak nem vette figyelembe az elsőfokú bíróság a tényállásban és a jogi következtetések levonásánál sem a felperes és személy közötti e-mailváltás tartalmát, ami ellentétes a Pp. 364. § (4) bekezdésével.

[23] Az elsőfokú bíróság a felperes magatartását az Mt. 228. § (1) bekezdésével való összeegyeztethetősége kapcsán a rendelkezésre álló bizonyítékok helytelen értékelésével, valótlan és kirívóan okszerűtlen következtetések levonásával foglalt állást. Az üzleti partnerekkel a kapcsolata ugyanis üzleti természetű volt, azokról tárgyalásokat folytatott a munkáltató tevékenységi körébe tartozó kérdésekben; másrészt ezen üzleti partnerek által az cég9 „f.a” felé fennálló tartozásokról is folyamatos egyeztetést folytatott. A felperes jogviszonyának megszűnésével egyidejűleg az üzleti partnerek és a munkáltató között a tényleges üzleti kapcsolat kiüresedett. A felperes a munkáltató tevékenységi körébe tartozó tevékenységet folytató más gazdasági társaságokkal is (cég5, cég6) szintén felvette a kapcsolatot, s olyan ajánlatot tett részükre, amely kifejezetten a perbeli kötelezettségvállalás megszegésére irányult, egy általa megfelelően gondolt pénzösszeg megfizetése esetére. Az elsőfokú bíróság bizonyítottan találta az üzleti kapcsolat létesítést az üzleti partnerekkel és a tárgyalások folytatását bérgyártás kapcsán és a belföldi versenytársakat illetően. Mindezek ellenére a keresetet alaposnak találta, ezzel olyan szélsőségesen formális jogértelmezést végzett, amely nem fogadható el.

[24] Hangsúlyozta, hogy az Mt. ugyan a veszélyeztetés fogalmát nem határozza meg, de a Kúria az Mfv.II.10.540/2017. számú ítéletének indokolásában kifejtette, hogy a versenytilalmi megállapodás egy „nemtevésre” irányuló szerződéses kötelezettséget jelent, vagyis tartózkodást vállal a munkavállalótól a munkáltató jogos gazdasági érdekeit sértő, illetve veszélyeztető tevékenység kapcsán. A veszélyeztetés olyan esetben merül fel, amikor a munkáltató jogos gazdasági érdekeiben beálló sérelem vagy hátrány bekövetkezésének reális lehetősége áll fenn, amikor a munkavállaló által elindított vagy a közreműködésével zajló folyamat tovább fejlődhet, amikor már a konkrét sérelem is bekövetkezik. Bár az Mt. nem határoz meg közvetlenséget, ugyanakkor már egy általános jelleget meg nem haladó veszélyeztetési magatartás is tényállásszerű lehet. A bizonyításfelvétel során megállapított felperesi magatartás alkalmas volt arra, hogy elvezessen a munkáltató jogos gazdasági érdekeinek konkrét sértéséhez, ezáltal megállapítható az alperes jogos gazdasági érdekének veszélyeztetése, szemben az elsőfokú bíróság következtetéseivel.

[25] Kifogásolta a perköltség tekintetében is az ítéletet, mivel sérült a Pp. 82. § (3) bekezdése. Érvelése szerint a felperes a munkadíjának összegét a 32/2003 (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontja alapján állapította meg az elsőfokú bíróság annak ellenére, hogy a felperes a perköltség felszámítását elmulasztotta. Kizárólag annyit jelzett keresleti kérelmében, hogy az eljárással felmerült költsége (eljárási illeték, ügyvédi munkadíj) megfizetését kéri. Mindezeket túl utalt arra, hogy amennyiben további bizonyítást tart szükségesnek a másodfokú bíróság és az a másodfokú eljárásban nem folytatható le, arra az esetre kérte a hatályon kívül helyezését az elsőfokú ítéletnek.

[26] A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő, a másodfokú tárgyaláson az érdemben helyes elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[27] A fellebbezés nem alapos.

[28] A másodfokú bíróság a Pp. 370. § (1) bekezdése, és 371. §-alapján a fellebbezés korlátai között bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét. A fellebbezés nem érintette az elsőfokú bíróság azon megállapítását, hogy a versenytilalmi megállapodás a felek között a munkaviszony megszűntetése ellenére fennmaradt, így a felülbírálat tárgyát kizárólag a versenytilalmi megállapodásban foglalt kötelezettség megszegése képezte.

[29] Az elsőfokú bíróság a tényállást hiányosan állapította meg, ugyanakkor a bizonyítékok értékelésével és a jogszabályokból levont helytálló következtetésével érdemben helyes döntést hozott, amikor kötelezte az alperest a versenytilalmi megállapodás ellenértékének megfizetésére.

[30] A másodfokú bíróság a tényállást az alábbiakkal egészíti ki.

[31] A felperes a perbeli jogviszony megszűntetését követően telefonos kapcsolatban állt (kétheti-havi rendszerességgel) személy-vel és személy3-val (cég1 és cég3) azért, hogy az cég9 „f.a.” felé fennálló tartozásuk kiegyenlítése kapcsán közrejárjon személy1 felszámolóbiztos felkérése alapján.

[32] A felperes 2021 nyarán állásinterjún jelent meg a cég5 telephelyén, majd körülbelül egy hónappal később a cég6 részéről személy6 tulajdonossal találkozott. A felperes ezen egyeztetéseken beszámolt arról, hogy az alperessel versenytilalmi megállapodást kötött,

és közölte, hogy annak megfizetése esetén tud tárgyalni a foglalkoztatás lehetőségéről. A felek között munkaviszony létesítésére vonatkozó megállapodás nem jött létre.

[33] 2021 nyarat követően az alperes és személy cége között bérgyártás nem történt és az alperes 2021 október végén értékesítette a bérgyártásra vonatkozó gyártósort.

[34] Az így kiegészített tényállás alapján az alábbiakra mutat rá a fellebbezés kapcsán a másodfokú bíróság.

[35] Az Mt. 228. §-a ad lehetőséget a feleknek versenytildmi megállapodás megkötésére, amely alapján a munkavállaló legfeljebb a munkaviszony megszűnését követő két évig nem tanúsíthat olyan magatartást, amellyel a munkáltatója jogos gazdasági érdekét sértene vagy veszélyeztetné. E kötelelem kapcsán a feleknek a versenytildmi megállapodásban kell pontosan meghatározni azokat a munkavállalói magatartásokat, amelyeket a munkáltató a szerződéses kötelezettség teljesítéseként elvár, és amelyért cserébe a munkavállaló alkotmányos alapjogának – új munkavégzésre irányuló jogviszony létesítésére irányuló jogának – korlátozására tekintettel ellenértéket fizet.

[36] A perbeli esetben a felek a versenytildmi megállapodásban azt rögzítették, hogy a felperes a tilalmi időszak alatt nem létesíthet munkavégzésre irányuló jogviszonyt, illetve nem folytathat gazdasági tevékenységet a munkáltatóval azonos szakmai tevékenységet végző cégnél, a munkáltató tevékenységi körében sem saját, sem más számlájára nem köthet üzletet, nem szerezheth közvetlen vagy közvetett részesedést konkurens vállalatnál, továbbá egyébként sem tanúsíthat olyan magatartást, amellyel a volt munkáltató jogos gazdasági érdekét sértene vagy veszélyeztetné. A megállapodás területileg helységi1ra, illetve helységi1ről külföldre irányulóan folytatott tevékenységekre terjedt ki.

[37] Az alperes által a peres eljárásban kifogásolt felperesi magatartások egyike sem valósítja meg az előbbi megállapodásban rögzített kötelezettségekkel szembeni eljárást. A fellebbezésben hivatkozott cég1 érdekében történt kapcsolatfelvétel akár telefonon, vagy e-mailben, a felszámolás alatt álló cég9 „f.a.” felé fennálló tartozások kiegyenlítése érdekében történő üzleti partneri megkeresések és az alperes több versenytársával, így a cég6-tal, illetve a cég5-vel való kapcsolatfelvétel nem eredményezte munkavégzésre irányuló jogviszony létesítését, létrejöttét, és a munkáltató tevékenységi körébe tartozó üzletkötést, közvetlen vagy közvetett részesedés megszerzését sem, és nem jelenti gazdasági tevékenység folytatását. Ezek a magatartások nem valósították meg a megállapodásban a törvényszöveg idézésével általánosságban megjelölt, a munkáltató jogos gazdasági érdekének a sérelmét vagy veszélyeztetését sem.

[38] Az alperes a peres eljárásban, illetve a fellebbezésben a cég1 üdítő termékekkel összefüggő árbevételekiesés, illetve az cég9 „f.a.” követeléseinek 50 %-os elengedése kapcsán

hivatkozott konkrétabb, olyan felperesi magatartásokra, amelyek a jogos gazdasági érdekeit veszélyeztették. A jogos gazdasági érdekeinek megsértését az alperes maga sem állította.

[39] A jogos gazdasági érdek veszélyeztetése csak még be nem következett, de reálisan fenyegető, potenciális károkozás esetén áll fenn. A tényállás egyedi sajátosságai alapján kell megvizsgálni azt, hogy a munkavállaló munkaviszony megszűnése utáni tevékenysége ténylegesen reális veszélyt jelentett-e a munkáltató jogos gazdasági érdekére.

[40] A másodfokú bíróság álláspontja szerint a követelések 50 %-os elengedése egyrészt nem felperesi magatartás volt, a felszámoló eljárása a felperes terhére nem értékelhető. Másrészt a felperesnek a külföldi üzleti partnereknél egy felszámolás alatt álló gazdasági társaság felé fennálló tartozásaiak kifizetése érdekében történt eljárása önmagában nem jelent reális károkozás lehetőségével járó veszélyeztető magatartást. Ilyen magatartásra vonatkozó bejelentési kötelezettséget a versenytilalom részeként az alperes nem is jelölt meg a felperes számára, a munkaviszony alanyait terhelő általános együttműködési kötelezettségből pedig mindez nem következik a munkaviszony megszűnését követően.

[41] A felperes nem vitatottan a cég5-nél és a cég6-nél kizárólag állásinterjún vett részt. A felperes maga adta elő, hogy tájékoztatást adott az alperessel érvényben lévő versenytilalmi megállapodásáról, jelezve azt, hogy az ellenérték kifizetése esetén van lehetősége a versenytársnak minősülő cégeknél jogviszonyt létesíteni. A felperes „feltételeit” az említett cégek képviselői visszautasították. Ezt meghaladóan az alperes maga sem állított olyan magatartást, amely a versenytilalmi megállapodás megsértését jelentette, ezért nem volt helytálló a hivatkozása arra, hogy bizonyítási indítványát a cég5 megkeresése kapcsán megalapozatlanul mellőzte az elsőfokú bíróság. Önmagában pedig a munkáltató jogos gazdasági érdekének reális veszélyeztetését az állásinterjún való megjelenés nem eredményezhette.

[42] A rendelkezésre álló adatokat az elsőfokú bíróság helytállóan értelmezte a munkaviszony megszűnését követően 2021. április 8. és 13. napja közötti események körében is. Ekkor a felperes a volt külföldi partnerekkel való együttműködés új formáját felvázolva kereste meg az alperest, és küldött erről e-mailben egy tervezetet. Mindezek a munkáltató jogos gazdasági érdekeit veszélyeztető magatartásként nem értelmezhetőek, figyelemmel arra, hogy az alperes egyértelműen elzárkózott az ilyen típusú kapcsolatfelvételtől, és a továbbiakban a felperes és a partnerek sem éltek ajánlattal.

[43] Továbbá a felperes 2021. július 9-én nem vitatottan megkeresést kapott személy3-tól az alperes által bérgyártott termékek új partner részéről való legyártása kapcsán. A felperes emiatt nem vitatottan megkereste a személy-t, azonban az e-mailben történő megkeresésen túl semmilyen konkrét magatartás, amely a veszélyeztetés tényállásához szükséges lenne, nem volt megállapítható. A felperes megküldte azokat az adatokat, amelyben a cég1 termék specifikációi szerepeltek és ajánlatot kért a gyártásra, amelyre válasz

a megkeresett féltől nem érkezett. Ekörben annak nem volt jelentősége, hogy a felperes esetleg több alkalommal érdeklődött a megkeresett partnernél a válasz megérkezését illetően, mert ettől több tényállási elemet az alperes sem állított.

[44] Megalapozatlanul kifogásolta az alperes az anyagi pervezetés kapcsán a bizonyítási érdek, valamint a bizonyítási teher alakulásával kapcsolatos tájékoztatás körében az elsőfokú bíróság eljárását. A Pp. a régi perrendi szabályoktól eltérően a felektől lényegesen aktívabb perbeli magatartást vár el, a Pp. 237. § (1) bekezdése értelmében a bíróságnak az anyagi pervezetés körében ugyan közrehatása van abban, hogy a fél a perfelvételi nyilatkozatát teljeskörűen előadja, de a (3) bekezdésben rögzítetteket kell a felek tudomására hozni. Az alperes maga sem állította, hogy ne lett volna tisztában a bizonyítandó tényekkel, a bizonyítási érdekekkel, az őt terhelő azon bizonyítási kötelezettséggel, hogy a felperes munkaviszony megszűnése utáni magatartása a megállapodásban foglaltaknak nem felelt meg. A bíróság csak a felek kérelmei és jogállításai korlátain belül gyakorolja az anyagi pervezetést. Így a kioktatási kötelezettség vonatkozásában mulasztás nem terhelte az elsőfokú bíróságot, bizonyítást lefolytatnia pedig a felek által állított tényekre lehetett. Az alperes elsőfokú eljárásban előadott tényállításai alapján helytállóan mellőzte az elsőfokú bíróság a további bizonyítást, mivel az alperes által sérelmezett felperesi magatartások az előbb kifejtettek szerint még valóságuk esetén sem valószínűsíthetőek volna meg az alperes jogos gazdasági érdekeinek sérelmét vagy veszélyeztetését.

[45] A bíróságnak nincs jogszabályi kötelezettsége és lehetősége sem arra, hogy a bizonyítási eszközök megfelelőségét előzetesen, az ítélet meghozatalát megelőzően értékelje, mérlegelje. A perfelvételi szakban kell a feleknek a tény- és jogállításaikat megtenni, és összes bizonyítási indítványukat megjelölni [Pp. 170. § (2) bekezdés e) pontja, 190. § (2) bekezdés ab) és bc) pontja], ekkor tisztázódik, hogy a keresetben, írásbeli ellenkérelemben előadott tényállás mennyiben vitatott, milyen tényállási elemekre milyen körben kérték a felek a bizonyítás lefolytatását. Az érdemi tárgyalási szakban a bíróság a jogvitának a perfelvétel során meghatározott keretei között folytatja le a bizonyítást [Pp. 214. § (1) bekezdése]. Ezért az alperes alaptalanul sérelmezte a bíróság kioktatásának, tájékoztatásának elmaradását arról, hogy egyes bizonyítási indítványoknak nem ad helyt, és tévesen értelmezte az eljárási szabályokat úgy, hogy ilyen kioktatást követően lehetősége van további bizonyítási indítványok előterjesztésére. A Pp. 220. §-a az utólagos bizonyítást csak megfelelő feltételek fennállása esetén teszi lehetővé, ilyen körülmény a perbeli esetben nem merült fel.

[46] Nem volt alapos az alperes fellebbezése a perköltségre vonatkozó elsőfokú ítéleti rendelkezések kapcsán sem. Az alperes megsértett jogszabályhelyként a Pp. 82. § (3) bekezdésére hivatkozott, azzal, hogy a felperes a felszámítást elmulasztotta. A felperes a keresetlevelében azonban rögzítette, hogy a perrel felmerült költségekre is igényt tart az alperessel szemben a megjelölt marasztalási összegben felül, nevesítve az ügyvédi munkadíj jogcímét és bejelentve áfa fizetési kötelezettségét is, utalva a Pp. 81. § (1) bekezdésére. Mivel a felperes ügyvédi megbízási szerződést nem csatolt, így bejelentése a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése szerinti felszámításnak minősült és az elsőfokú bíróság a pertárgyértékre figyelemmel – az a) és b) pontokban, valamint a 4/A. § (1) bekezdésében rögzítettek alapján – helytállóan számította ki annak összegét.

[47] A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság megállapította, hogy eljárási jogszabálysértést nem követett el az elsőfokú bíróság, az anyagi jogszabályokat pedig helytállóan értelmezte, ezért a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az érdemben helyes elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

Záró rendelkezések

[48] Az eredménytelenül fellebbező alperes köteles a Pp. 83. § (1) bekezdés alapján a felperes másodfokú perköltségének viselésére. A felperes a másodfokú eljárásban fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő, a tárgyaláson való részvétellel felmerült perköltség összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdése szerint mérsékléssel állapította meg a másodfokú bíróság.

[49] A pervesztes alperes a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján köteles viselni a másodfokú eljárással felmerült illeték összegét. Az illetékekre vonatkozó rendelkezések az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 42.§ (1) bekezdésén, 46.§ (1) bekezdésén és 78.§ (4) bekezdésén alapulnak, figyelemmel a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3.§ (2a) bekezdésére.

[50] Tájékoztatja a másodfokú bíróság az alperest, hogy az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 1003200001070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára kell megfizetni. Közleményként fel kell tüntetni a Fővárosi Ítéltábla megnevezését, a Fővárosi Ítéltábla e határozatának számát, és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát. Amennyiben az alperes az illetéket annak esedékességekor nem fizeti meg, az adózás rendjéről szóló törvény rendelkezései szerint késedelmi pótlékot kell fizetnie.

Budapest, 2023. március 23.

dr. Orosz Andrea s.k.
s.k.

dr. Szalai Beatrix s.k.

dr. Laczó Adrienn Lilla

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

...